

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 8.—	Ἑτησίᾳ φρ. 20. 10.—
Ἑξαμηνος 4,50	Ἑξαμηνος 5,50
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίῳ 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 34

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Καὶ μόλις μῆχαν στὸ σαλόνι, ποῦ ἐχώριζε τὰ δωμάτιά τους, ἐκάθητε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀνοίξε τὸ ἐπίσημο γράμμα καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξη δυνατά, ἐξηγῶν συγχρόνως εἰς τὴν Κολέττα ὅποιον λέξι δὲν ἐννοοῦσε.

Τὸ γράμμα ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κύριε,

«Ἐλαβὰ σήμερα τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. ὑπαυτοῦ μου, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ ἔδωσα εἰς τὴν Ἐξοχότητά σας, εἶχα ἐπιφορτίσει νὰ μεταβῇ εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ ἱατροῦ Περὲξ καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὸν μικρὸν Γάλλον Ἑρρίκον Δαλλινύ.

«Ἡ ἐκθεσίς του ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Ἰπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἡ Ἐξοχότης σας ἐννοεῖ, ὅτι δὲν εἰμφορῶ νὰ ἐπιτρέψω νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ ἴδιος τὸν μικρὸν Γάλλον, ἀφοῦ δὲν εἴσθε οὔτε συγγενής του, διότι αὐτὸ θὰ ἦτο ἐντελὼς παράνομον.

«Λυπούμενος, ποῦ δὲν εἰμφορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασι, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε κτλ.

«Διὰ τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας

«Ὁ ἰδιαιτερος γραμματεὺς.»

«Ὅταν ἐιλελίσωτε τὴν ἀνάγνωσι, ὁ κ. Ἀλβαράδο ἔμεινε ἄφωνος, μὲ μιὰ ἐκφρασίαν στὸ πρόσωπον κωμική, ἀπελπισίας μαζὶ καὶ φόβου. Φοβήθηκε, ὅτι ἡ Κολέττα θὰ τοῦ ἔκανε καμμιὰ σικινηὴ πολὺ δυνατώτερη ἀπ' ὅλες ὅσες

τοῦ εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν ἐδδομάδα.

Ἀλλὰ ὄχι, τίποτα!

Ἐπεσε μόνο σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ, μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια της, ἄρχισε νὰ σιγοκλαίῃ καὶ κάθε τόσο νὰ ψιθυρίζη.

— Δυστυχισμένη Ἑρρίκο!.. φίλε μου!.. ἀδελφέ μου!.. Τί θὰ γίνηται τώρα;..

Μπροστὰ στὴ βασιλὰ αὐτὴ λύπη καὶ ἀπελπισία τῆς λατρευτῆς του κόρης, ὁ Βραζιλιανὸς δὲν κρατήθηκε πιά.

Τὰ ἡμιάγρια ἐνστικτὰ του ἔμπνησαν ξαφνικά καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ξανάγινε ὁ δεσποτικὸς ἄνθρωπος, ὁ αὐταρχικὸς, ὁ συνεπισημμένος νὰ τὸν ὑπακούουν ὅλοι καὶ νὰ κάνουν τὸ θέλημά του, εἴτε μὲ τὸ χρῆμα, εἴτε μὲ τὴ βία.

Ἐδῶσε λοιπὸν μιὰ φοβερὴ γροθιά στὴ τραπέζι, ποῦ τῶκανε θρόμματα, καὶ ἐξέσπασε μὲ μιὰ φωνάρα σὰ βροντή:

— Φτάνει, πιά, καράμπια!.. (*) Δὲν θέλω πιά νὰ κλαῖς, τάκου; Κι' ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσο νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ παιδί, πολὺ καλὰ! θὰ τὸ ἐλευθερώσω!.. Ἐγὼ σοῦ τὸ λέω! ὁ Ἀλβαράδο!..

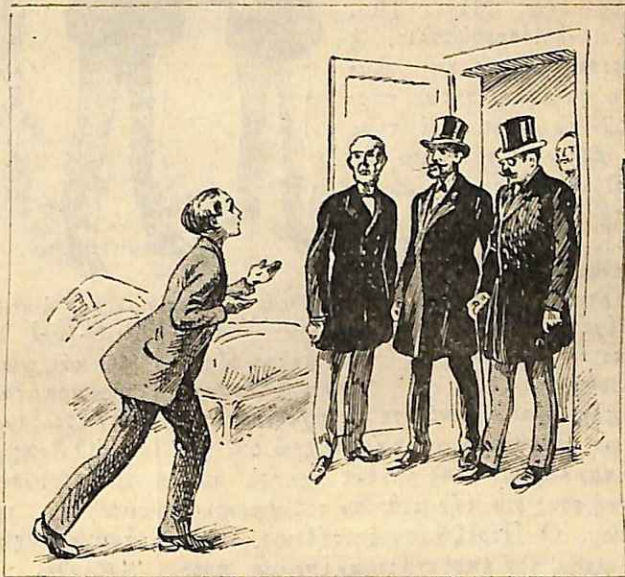
Τὸ πρόσωπον τῆς Κολέττας μεταμορφώθηκε ἀμέσως ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐλπίδα. Καὶ μὲ τὰ δύο της χέρια ἀπλωμένα στὸ θετὸ της πατέρα, τοῦ εἶπε:

— Ἀ, ναί! τώρα, μάλιστα! Ἀφοῦ μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε, ἡ συχάζω.

(*) Ἰσπανικὴ βλασφημία. Σὰ νὰλεγε «ποῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργή!»—Σ. τ. Μ.

«Ἐννοια σου, καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὸ μικρὸ σου φίλο!» (Σελ. 269).

«Κύριοι! καλοὶ μου κύριοι!.. ἐφώνηξε ὁ Ἑρρίκος;..» (Σελ. 270, στ. γ').

Γιατ' εἶμαι βεβαίη, ὅτι σὲ λίγο ὁ Ἑρρίκος θὰνε μαζὶ μας. Εὐχαριστῶ.

Τὰ λόγια αὐτά, ποῦ μαρτυροῦσαν τόση ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν δύναμίν του, ἐδεκαπλασίασαν τὸν ζήλο τοῦ Βραζιλιανοῦ, ποῦ εἶχε πειραχθῇ εἰς τὸ φιλότιμο ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τοῦ πρώτου του φρονίμου διαθήματος. Καὶ τώρα ἐσχεδίαζε ἐν ἄλλο, παράτολμο, τρελλό, ποῦ αὐτὸ ὅμως ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ.

— Ἐννοια σου, ἐφώνηξε, καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὸ μικρὸ σου φίλο μὲ τὸ σπαθί μου! Ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ καταφέρω νόμιμα, θὰ κυττάξω τώρα νὰ γίνῃ ἀλλοιόωτικα.

Βγῆκε παράφορα ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ ἔτρεξε στὸ διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἔμειναν οἱ ἄνθρωποι του.

Μ' αὐτοὺς θὰ συνενοεῖτο τώρα, γιατί' ἐλογάριαζε ἕνα πραξικόπημα, σὰν ἐκεῖνα ποῦ ἔκαναν ἄλλοτε οἱ ἄγριοι πρόγονοί του, οἱ Ἰνδοὶ Γκουαράνο.

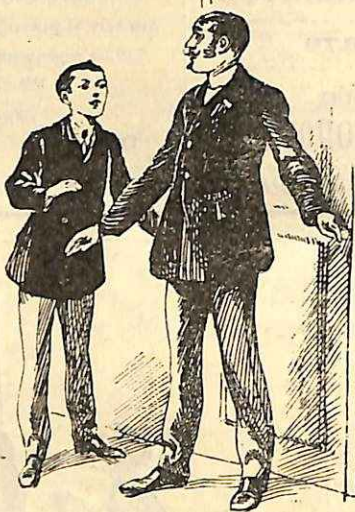
Ὁ Ἀλβαράδο ἦταν θυμωμένος... Δυστυχία 'ς ὅποιον θὰ τοῦ ἀντιστέκετο!

Ὡ, αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ἀγκλάς θὰ εὑρίσκε τὸ μάστορά του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἡ λευκὴ οἰκία

Ἦταν μιὰ μεγάλη λευκὴ οἰκοδομή, μὲ δυὸ πατώματα, κουψή, καινούργια, κτισμένη σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς υγιεινῆς. Καθὼς ἔλεγε εἰς τῆς ἀγγελίης του, ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ἠθέλησε νὰ συνδυάσῃ «τὴν ἀναγκαίαν ἀπομόνωσιν τῶν ἀσθενῶν μὲ τὴν εὐκολίαν τῆς συγκοινωνίας». Πραγματικῶς, ὁ μικρὸς σιδηρόδρομος ποὺ σκαρφαλώνει στὸ βουνό, περνοῦσε μάλιστα δυὸ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ σανατόριο, ποῦ τὸ ἐξυπηρετοῦσε ὁ σταθμὸς τῆς Μέγισ-Βία. Καὶ ἡ Πετρούπολις, ἡ ἀριστοκρατικὴ καὶ κουψὴ πόλις, ὅπου περνοῦν τὰ καλοκαίρια τοὺς οἱ πλούσιοι τοῦ Ρίου, ἀπείχε μάλιστα μιὰ ὥρα. Γιὰ ὅλ' αὐτά, ὁ κ. Περὲς μπορούσε νὰ πατή γένναϊα ποτὰ ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴ πελατεία ποῦ «Κάθησε τώρα φρόνιμα, μὴ σὲ στείλω κτυπᾷ δυνάτωτέρα. Ἐπι-ἐδέχετο. Ἀλλὰ ἐκτὸς στὸ ντούς!» (Σελ. 270, στ. β').

μοὶ καί, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουν καθύλου, τὸν ἀρπαζαν, τοῦ ἔδωσαν τὰ πόδια καὶ τὸν ἔριξαν στὸ κρεβάτι.

Ὁ ἕνας μάλιστα τὸν ἐφοβέρισε ὅτι θὰ τοῦ φοροῦσαν τὸ ζουρλομανδύα καὶ ὁ μικρὸς, τρομαγμένος, ἀναγκάσθηκε νὰ συμ-μαζευθῇ.

Ἰστερ' ἀπὸ ὅκτῳ ἡμέρες τέτοιαις ζωῆς, ὁ Ἐρρίκος ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται, ὅτι θὰ τρελλαθῇ στ' ἀλήθεια. Ἡ τελεία ἀπομόνωσίς του ἀπὸ τὸν κόσμον, ἡ ἀπίλυτη σιωπὴ, τὸ αἰώνιο ἐκεῖνο διπλοκλειδωμά, θὰ τοῦ κουνούσαν ἐπὶ τέλους τὸ μυαλό. Ἐβλεπε νὰ τὸν περὶτρι-γυρίζῃ τὸ φρικτὸ φάσμα τῆς παραφροσύνης κι' ἀπὸ τὸν πῖο παράφορο, θορυβώδη θυμὸ, ἔπεφτε στὴ βαθύτερη, στὴ σκοτεινότερη σιωπηλὴ μεταλλοχολία. Τότε ἄρχισαν νὰ τοῦ κἀνουν ψυχρολουσίες καὶ τὸν ἠνάγκαζαν νὰ κἀνῃ γύρους, σὲ μιὰ περιτειχισμένη αὐλῇ, μαζὶ μὲ ἄλλους τρελλούς.

Ἡ περιποιήσεις ποῦ τοῦ ἔκαναν, ἡ καθαρὴ καὶ ἀνετὴ καμαρούλα ποῦ τοῦ εἶχαν δώσει, ὅλα τὸν ἔκαναν νὰ ἔχῃ τὴν ἐσφαλμένη αὐτὴ ιδέα.

Τὸ βράδυ, ὅταν ὁ νοσοκόμος τοῦ ἔφερε νὰ δειπνήσῃ—καὶ μάλιστα πολὺ ἐκλεκτὰ φαγιά,—τὸν παρακάλεσε νὰ πῇ εἰς τὸν κύριον διευθυντὴ, ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ τὸ γρηγορώτερον.

Ὁ νοσοκόμος τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Ἀλλὰ τὴν ἄλλῃ μέρα δὲν ἔγινε τίποτε. Τοῦ κἀκου τοῦ τὸ ξαναθύμισε ὁ Ἐρρίκος. Ἐκεῖνος τοῦ ἀποκριθὲν μ' ἕνα «ναί, ναί...» ἀλλὰ καὶ μ' ἕνα ὕφος ποῦ ἔδειχνε, ὅτι ἔτσι τοῦ τῶλεγε, γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, ὅπως κάμνομε μὲ

τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ μὲ τοὺς ἀρρώστους. Ἀλλὰ ὁ Ἐρρίκος δὲν ἤθελε νὰ τὸν παίρνουν οὔτε γιὰ παιδί, οὔτε γι' ἄρρωστο.

Δοκίμασε νὰ παραστήσῃ στὸ φύλακά του, ὅτι δὲν ἦταν καθύλου τρελλὸς παρὰ μόνον θύμα τῆς ραδιοϋγείας τοῦ γαμπροῦ του. Ὁ νοσοκόμος τὸν ἄκουσε μάλιστα καὶ μετὰ βίας ὕστερα, σὲ κῶνων τοὺς ὤμους, τοῦ εἶπε μόνο:

—Κάθησε τώρα φρόνιμα, μικρέ μου, μὴ σὲ στείλω στὸ ντούς!..

Καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ αὐτὴ, ἐγῆκε καὶ τὸν διπλοκλείδωσε μέσα.

Ἐξω φρεῖων ἀπὸ τὴν περιφρονητικὴν στάσι τοῦ ὑπηρετῆ, ὁ Ἐρρίκος ὥρμησε στὴν κλειδωμένη πόρτα κι' ἄρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ γροθιῆς καὶ κλωτσιές.

Ἀλλὰ κανένας δὲν ἀνησύχησε, κανένας δὲν πῆγε νὰ τοῦ ἀνοιξῇ. Τότε ὁ Ἐρρίκος ἄρχισε νὰ τέλους πῆγαν δυὸ νοσοκόμοι καί, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουν καθύλου, τὸν ἀρπαζαν, τοῦ ἔδωσαν τὰ πόδια καὶ τὸν ἔριξαν στὸ κρεβάτι.

Ὁ ἕνας μάλιστα τὸν ἐφοβέρισε ὅτι θὰ τοῦ φοροῦσαν τὸ ζουρλομανδύα καὶ ὁ μικρὸς, τρομαγμένος, ἀναγκάσθηκε νὰ συμ-μαζευθῇ.

Ἰστερ' ἀπὸ ὅκτῳ ἡμέρες τέτοιαις ζωῆς, ὁ Ἐρρίκος ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται, ὅτι θὰ τρελλαθῇ στ' ἀλήθεια. Ἡ τελεία ἀπομόνωσίς του ἀπὸ τὸν κόσμον, ἡ ἀπίλυτη σιωπὴ, τὸ αἰώνιο ἐκεῖνο διπλοκλειδωμά, θὰ τοῦ κουνούσαν ἐπὶ τέλους τὸ μυαλό. Ἐβλεπε νὰ τὸν περὶτρι-γυρίζῃ τὸ φρικτὸ φάσμα τῆς παραφροσύνης κι' ἀπὸ τὸν πῖο παράφορο, θορυβώδη θυμὸ, ἔπεφτε στὴ βαθύτερη, στὴ σκοτεινότερη σιωπηλὴ μεταλλοχολία. Τότε ἄρχισαν νὰ τοῦ κἀνουν ψυχρολουσίες καὶ τὸν ἠνάγκαζαν νὰ κἀνῃ γύρους, σὲ μιὰ περιτειχισμένη αὐλῇ, μαζὶ μὲ ἄλλους τρελλούς.

Ἰστερ' ἀπὸ ὅκτῳ ἡμέρες τέτοιαις ζωῆς, ὁ Ἐρρίκος ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται, ὅτι θὰ τρελλαθῇ στ' ἀλήθεια. Ἡ τελεία ἀπομόνωσίς του ἀπὸ τὸν κόσμον, ἡ ἀπίλυτη σιωπὴ, τὸ αἰώνιο ἐκεῖνο διπλοκλειδωμά, θὰ τοῦ κουνούσαν ἐπὶ τέλους τὸ μυαλό. Ἐβλεπε νὰ τὸν περὶτρι-γυρίζῃ τὸ φρικτὸ φάσμα τῆς παραφροσύνης κι' ἀπὸ τὸν πῖο παράφορο, θορυβώδη θυμὸ, ἔπεφτε στὴ βαθύτερη, στὴ σκοτεινότερη σιωπηλὴ μεταλλοχολία. Τότε ἄρχισαν νὰ τοῦ κἀνουν ψυχρολουσίες καὶ τὸν ἠνάγκαζαν νὰ κἀνῃ γύρους, σὲ μιὰ περιτειχισμένη αὐλῇ, μαζὶ μὲ ἄλλους τρελλούς.

Ἡ περιποιήσεις ποῦ τοῦ ἔκαναν, ἡ καθαρὴ καὶ ἀνετὴ καμαρούλα ποῦ τοῦ εἶχαν δώσει, ὅλα τὸν ἔκαναν νὰ ἔχῃ τὴν ἐσφαλμένη αὐτὴ ιδέα.

Τὸ βράδυ, ὅταν ὁ νοσοκόμος τοῦ ἔφερε νὰ δειπνήσῃ—καὶ μάλιστα πολὺ ἐκλεκτὰ φαγιά,—τὸν παρακάλεσε νὰ πῇ εἰς τὸν κύριον διευθυντὴ, ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ τὸ γρηγορώτερον.

Ὁ νοσοκόμος τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Ἀλλὰ τὴν ἄλλῃ μέρα δὲν ἔγινε τίποτε. Τοῦ κἀκου τοῦ τὸ ξαναθύμισε ὁ Ἐρρίκος. Ἐκεῖνος τοῦ ἀποκριθὲν μ' ἕνα «ναί, ναί...» ἀλλὰ καὶ μ' ἕνα ὕφος ποῦ ἔδειχνε, ὅτι ἔτσι τοῦ τῶλεγε, γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, ὅπως κάμνομε μὲ

σμένον παιδιᾷ ἐξακολούθησε ἡ ἴδια καὶ χειρότερη. Περνοῦσαν ἡμέρες, ἀλλὰ δὲν μπορούσε πιά νὰ τῆς μετρήσῃ, γιὰτ' ἦταν ὅλες ὁμοίαις, ἀπαράλλακται. Δὲν ἄκουγε τίποτε, δὲν ἔδλεπε κανένα καί, τὸ τρομερώτερον ἀπ' ὅλα, τὸν καλομεταχειρίζοντο. Τῆς ἡμέρες τουλάχιστον ποῦ τὸν ἔπιανε ἡ ἀπελπισία, καὶ ἡσύχαζε κουρασμένος, καὶ ἔπαυε νὰ ζῇ τῇ μὲ φωνῆς τὴν ἐλευθερίαν του ἢ τὸν κ. διευθυντὴ, τὸν ἐγέμιζαν χάρδια καὶ περιποιήσεις. Ἡ καμαρούλα τοῦ ἦταν φωτεινὴ, εὐάερη, καθαρὴ, καὶ ἡ τροφὴ ποῦ τοῦ ἔδιναν, ἐκλεκτὴ. Ὑλικῶς δὲν ὑπέφερε, παρὰ μόνον ὅταν τοῦ ἔχυναν παγωμένα νερά ἢ ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ κρίσι δυνάτωτερη ἀπὸ τῆς ἄλλης, τὸν ἔδωσαν στὸ κρεβάτι του, σὰν ἐπικίνδυνον κακοῦργο. Ἡθικῶς ὅμως τὰ βάσανά του ἦταν τρομερά.

* *

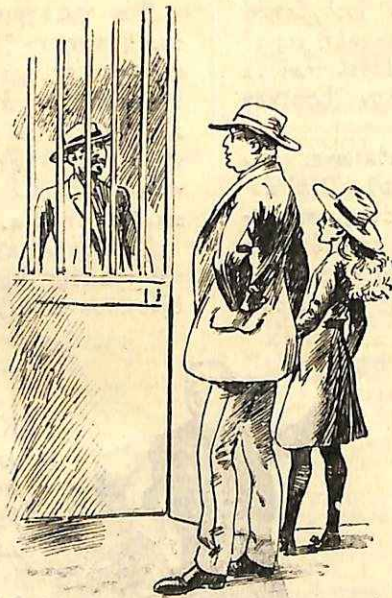
Μιὰ μέρα, ἡ μονοτονία τῆς ζωῆς αὐτῆς ἐταράχθηκεν ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιον. Ἡ πόρτα τοῦ κελιοῦ τοῦ ἄνοιξε καὶ μπῆκαν μέσα τρεῖς ἄνθρωποι. Ὁ Ἐρρίκος χάθηκε πολὺ, γιὰτ' ἐνόμισε πῶς θὰ ἦταν ὁ διευθυντὴς τοῦ Φρενοκομείου, ποῦ τὸν ζητοῦσε τὸσον καιρὸ καί, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀρίστη νὰ καθῇ κι' αὐτὴ ἡ εὐκαιρία, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι ἦταν θύμα πλάνης, ὥρμησε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους.

—Κύριοι, καλοῖ μου κύριοι! ἐφώνασε μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ συγκίνησι ποῦ ἐμπόδιζε τὰ λόγια νὰ βγαίνουν καθαρὰ ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν εἶμαι τρελλός... ὅθ' ἰδῇτε ἀμέσως... ἐκεῖνος ὁ παλιν-γαμπρός μου ὁ Ἀγκλὰς, μ' ἔκλεισε δῶ-μέσα... Μὲ φοβάται, γιὰτ' ἔκλεισε τὸ ἐκατομύριο τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς...—

ναί, ναί, αὐτὸς τὸ ἔκλειψε! τώρα πιά εἶνε βέβαιον μὴ τὸ μολόγησε σχεδὸν κι' ὁ ἴδιος!—κι' ἔγινε αἰτία νὰ καταστραφῇ ὁ πατέρας μου... Γι' αὐτὸ ἐδοκίμασε καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ... στὴν Ὀστάνδη... μὲ τὸ ρεβόλβερ τοῦ Τραπεζίτη!

Βλέπετε, ὅτι δυὸ

μῆνες Φρενοκομείου εἶχαν φέρῃ τὸ ἀποτέλεμά τους: Ὁ δυστυχισμένος Ἐρρίκος δὲν μπορούσε πιά νὰ πῇ δυὸ λόγια μὲ σειρά καὶ μὲ τάξι... Τὰ ἔλεγε ὅλα μαζὶ, συγχυσμένα, ἀσυνάρτητα... Καὶ ὅμως, οἱ ἐπισκέπται τοῦ ἦταν ἕνας ὑπακύνους μὲ δυὸ γιαιτρούς, ποῦ τοὺς εἶχε στείλῃ νὰ τὸν ἐξετάσουν ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας. Ἄν τοὺς διηγείτο

«Ἐχέτε συνέντευξι»

μὲ γαλήνη, μὲ ἡσυχία, τὴ θλίβεσθαι καὶ περιέργῃ ἱστορίᾳ του, ἴσως θὰ τοὺς ἐπειθε. Ἀλλὰ ἔτσι, ὅπως τὴν ἔλεγε, τί ἐντύπωσι μπορούσε νὰ τοὺς κἀνῃ, παρὰ ὅτι τοὺς μιλοῦσε ἕνας τρελλός; Αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ἱστορία τοῦ ἦταν παραξένη, ἀλλόκοτη, ἀπίστευτη φαντασθῆτε πόσο περισσότερο τοὺς φαίνονταν τέτοια, μὲ τὸν τρόπο τοῦ Ἐρρίκου! Μὰ ἦταν σωστὸ παραλήρημα...

Ὅταν τὸ δυστυχισμένον παιδί κατὰλαβε αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι, θέλησε νὰ σταματήσῃ. Ἀλλὰ ἦταν ἄργον. Ἐνας γιαιτρός τοῦ ἔπιανε τὸ σφυγμὸ του καί, ἄρῳ ἀλλὰ ἔλεγε λίγα λόγια ἰσπανικὰ μὲ τὸν κ. Περὲς, ποῦ τοὺς συνώδευσεν, βγῆκαν ὅλοι.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Φρενοκομείου γελῶσε κατευχαριστημένος: Τὸ κῶλο ἐπέτυχεν. Γιὰτ' ἤξερε καλὰ ὁ πονηρὸς αὐτός, ὅτι ἅμα ἕνα παιδί, ὅσο φρόνιμον κι' ἂν εἶνε, κλειθῇ κάμποσο καιρὸ καὶ τρομοκρατηθῇ ἕνα φρενοκομεῖον, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐρῶσθαι σὲ μιὰ τέτοια ψυχικὴ κατάστασι, ποῦ νὰ τὸ δείχνῃ ἀληθινὰ τρελλὸ σὲ μιὰ πρόχειρῃ ἐξέτασι, σὰν αὐτὴ ποῦ ἔκαμαν τοῦ Ἐρρίκου.

Ἐτσι, οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἀστυνομίας ἐπληρώσαν τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ μικρὸς Γάλλος ἦταν τρελλός. Μήπως ὅλοι οἱ τρελλοί, ποῦ εἶχαν ἐξετάσῃ, δὲν ἔλεγον τὰ ἴδια; Ὅλοι δὲν ἐδεδαίοναν ὅτι εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγείαν τους καὶ δὲν ζητοῦσαν νὰ τοὺς βγάλουν ἔξω, διηγούμενοι φανταστικὰς ἱστορίας γιὰ κλειψίαι, δολοφονίας, δολοφονίες καὶ καταδιώξεις: Ἐπειτα, τὴ στιγμὴ ποῦ ἔφταναν, ὁ Ἐρρίκος, βλέπων νὰ φεύγῃ μαζὶ τοὺς κ' ἡ τελευταία τοῦ ἐλπίδα, ὥρμησε κατὰ τοὺς μὲ τέτοιον παραφορᾶ, ὥστε οἱ νοσοκόμοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν πιάσουν καί, ἐπειδὴ ἀντιστέκετο σὰ λυσσασμένος, νὰ τὸν δέσουν. Τὸ εἶδαν λοιπὸν κι' αὐτὲς οἱ ἀπεσταλμένοι.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῇ, ὁ Ἐρρίκος κατὰλαβε, ὅτι ἦταν πιά χαμένος. Ποτὲ δὲν θάβγαινε ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖον! Καὶ τότε σκέφθηκε, τὸ κακόμοιον παιδί, νὰ τοῦ κἀνουν τρεῖς ἡμέρες, ὅτι ἔκλεισε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴ τῆς τελείας ἀπογνώσεως, τοῦ συνέβη κατὰ τὴν ὁρίσθησιν, ὅχι καὶ τόσο σημαντικὸ, ποῦ τοῦ ξανάδωσε ὅμως λίγη ἐλπίδα.

Ἀλλὰ ἔνας ἀπὸ τοὺς φύλακας τοῦ. Ἐνας Ἰταλὸς ἀντικατέστησε τὸν ἀναίσθητον καὶ κτηνώδη ἐκεῖνον Πορτογάλον, ποῦ ἐκτελοῦσε τὰ χρέη του μὲ τόσο σκληρὴ αὐστηρότητα. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρας, ὁ Ἐρρίκος παρατήρησε, ὅτι ὁ Ἰταλὸς τὸν ἐκύτταζε μὲ κάποια συμπάθεια. Δοκίμασε νὰ τοῦ μιλήσῃ κι' ὁ ἄνθρωπος, ποῦ μιλοῦσε γαλλικὰ, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ προθυμία.

Ὡ, τί ἀνέκφραστη εὐτυχία! Ὁ νο-

σοκόμος αὐτὸς δὲν ἦταν, σὰν τοὺς ἄλλους, πέτρα κρῖα μπροστά του! Ἀκούει μ' ἐνδιαφέρον τὴν ἐξιστόρησιν τῶν δυστυχημάτων του. Τρεῖς μῆνες τώρα, ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποῦ στὸ πρόσωπό του δὲν ἔδλεπε τὴν περιφρόνησιν, τὸ φόβον ἢ τὴν ἀδιαφορίαν, ποῦ τοῦ ἔδειχναν τὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων νοσοκόμων...

Δὲν ἄργησε ἔτσι νὰ γεννηθῇ μιὰ ἀληθινὴ συμπάθεια μεταξὺ τοῦ μικροῦ φυλακισμένου καὶ τοῦ καλοῦ αὐτοῦ Ἰταλοῦ, ποῦ ὑπέφερε, ἔλυπετο, νὰ βλέπῃ νὰ βασανίζοντο ἀδίκως τὸ παιδί. Ἐτσι ὁ Ἐρρίκος, μὲ τὴ βοήθειά του, μπόρεσε νὰ γράψῃ, καὶ νὰ στείλῃ εἰς τὴν Κολέτταν τὸ γράμμα ποῦ εἶδαμε.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ παρέδωσε στὸν εὐαίσθητον νοσοκόμον αὐτὸ τὸ γράμμα, ὁ μικρὸς φυλακισμένος ἄρχισε νὰ ἐλπίζει σοβαρά. Αὐτὸ τὸν ὠφέλησε πολὺ, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸν ἔσωσε. Γιὰτ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, εἶχε τώρα καὶ μιὰ ἀσχολία: ἐσκέπτετο, ἐλογάριαζε τῆς πιθανότητες ποῦ εἶχε νὰ ἐλευθερωθῇ, μετροῦσε τῆς ἡμέρας ποῦ ἐχρειάζοντο γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ γράμμα του στὰ χεῖρά τῆς Κολέττας καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντεύτῃ τί τρόπο θὰ μετεχειρίζοντο οἱ φίλοι του γιὰ νὰ τὸν σώσουν...

Ἐτσι δὲν ἔδλεπε πιά νὰ τὸν τριγυρίζῃ τὸ φάσμα τῆς παραφροσύνης καί, μὲ τὴν ἐλπίδα, μὲ τὸν καλὸ νοσοκόμον, ἡ ζωὴ του περνοῦσε πρὸς ὑποφερτή.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΡΜΑΤΟΔΡΟΜΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Εὐχάριστον μὲ συγκίνησι, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, ἐτοιμὴ νὰ τρέξω γιὰ βοήθειαν, ὅταν μιὰ διαταγὴ ἐδόθη ἀπὸ μένα: «Ἀπὸ 'ζω' ἀπὸ 'ζω'»—καὶ ἡ σούστα ἐστρίψε τὸ σοκάκι, πνίγωντας μὲ τὸ θόρυβόν της τὰ νέα ἡχηρὰ γέλια, ποῦ ἐπηκολούθησαν ἀπὸ τὸ βέβαιον ντράνταγμα τῆς. Καὶ ἔτσι, ἔχασα τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς μικροὺς, ποῦ μοῦ ἔδωκαν μιὰ τέτοια ὠραία εἰκόνα καὶ μιὰ εὐχάριστη, μ' ὅλη τὴν ἀνησυχία, στιγμὴ.

Πιστὴ εἰλή τῆς ἀγαπητῆς Διαπλάσεως. Ἐλ. Κακλαμάνου. Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς, ὑπογράφω κ' ἐγὼ καί, κατὰ τὸ σῆμα, Σὰς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ρεῖ, ὅτι τὸ νὰ μεγαλώσῃ ἕνα κορίτσι, δὲν εἶνε λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ παύσῃ νὰ καταγίνεται μὲ τὴ Διαπλάσι, ὅταν εἶνε πράγματι καλὰ εἰσθητὸ καὶ μορφωμένο. Ἰδοὺ τί γράφει ἡ Δις Κακλαμάνου:

«Μιὰ ὠραία εἰκόνα τῆς μικρῆς χαριτωμένης ἡλικίας, μὰς δώσατε στὸ προτελευταῖον φύλλο τῆς Διαπλάσεως, ἀγαπητὴ εἰς ἐμὲ κύριε Φαῖδον, μὲ τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν «Λειψυδρία»: Ὅπως εἶνε τὰ παιδιὰ τῆς τάξεως αὐτῆς, ἐυπόλητα καὶ ἀκτένιστα συνήθως,—νομίζω πῶς τόσο καλὰ τοὺς ταιριάζει!—εἶνε πραγματικῶς πολὺ χαριτωμένα καὶ ὅποιοι τρέφει ἰδιαίτερη συμπάθεια πρὸς αὐτά, δὲν μπορεῖ παρὰ ν' ἀπολαμβάνῃ τέτοιαις σκηνῇς. Σὲ ὅμοια γραφικὴ σκηνὴν παρευρέθηκα κ' ἐγὼ ἕνα βράδυ, δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς.

Κάπου κοντὰ μας,—καὶ τὸ ἄφθονον παιδομαζωμὸν δὲν λείπει σὲ καμμιὰ γειτονιά,—ἕνα βράδυ, εἶδα νὰ ἐπιστρέφουν τὰ παιδιὰ αὐτά, σωριασμένα ὅλα μέσα σὲ μιὰ μικροῦς σούστα, ἐπίτηδες ἴσως καμωμένη, ποῦ τὴν ἔφερναν ἕνας γάιδαρος! Τὸν κρατοῦσε ἀπ' τὸ σκινὶ τὸ μεγαλύτερον παιδί τῆς συντροφιάς, ποῦ δὲν θάταν παραπάνω ἀπὸ δώδεκα χρονῶν. Ἡ ἀναρροὴ φωνῆς καὶ τὰ παιδικὰ γέλια μ' ἔκαμαν νὰ σταματήσω. Ὁ μικρὸς ὁδηγός, μὴ ξέρων καὶ πολλὰ, ἀλλὰ καὶ ἀνίκανος, γιὰ τέτοια δουλειά, ἔκαμνε τὴ σούστα νὰ κτυπᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πότε στὸ ἕνα καὶ πότε στὸ ἄλλο πεζοδρόμιον. Αὐτὸ ὅμως ἔκαμνε τὰ παιδιὰ νὰ ξεσποῦν σὲ ἄφθονα καὶ ἀνύποπτα γέλια. Ἐφοβούμεν πῶς ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ, ἡ σούστα θ' ἀναποδογυρίζετο, καὶ ὅλος ὁ μικροκόσμος θὰ βρισκόταν διὰ μιᾶς κατὰ γῆς, ὅπου θάβγαινε βέβαια τὰ γέλια καὶ θὰ πῖανε τὰ κλάματα. Παρακολούθουσα λοιπὸν μὲ συγκίνησι, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, ἐτοιμὴ νὰ τρέξω γιὰ βοήθειαν, ὅταν μιὰ διαταγὴ ἐδόθη ἀπὸ μένα: «Ἀπὸ 'ζω' ἀπὸ 'ζω'»—καὶ ἡ σούστα ἐστρίψε τὸ σοκάκι, πνίγωντας μὲ τὸ θόρυβόν της τὰ νέα ἡχηρὰ γέλια, ποῦ ἐπηκολούθησαν ἀπὸ τὸ βέβαιον ντράνταγμα τῆς. Καὶ ἔτσι, ἔχασα τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς μικροὺς, ποῦ μοῦ ἔδωκαν μιὰ τέτοια ὠραία εἰκόνα καὶ μιὰ εὐχάριστη, μ' ὅλη τὴν ἀνησυχία, στιγμὴ.

Πιστὴ εἰλή τῆς ἀγαπητῆς Διαπλάσεως. Ἐλ. Κακλαμάνου.

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς, ὑπογράφω κ' ἐγὼ καί, κατὰ τὸ σῆμα, Σὰς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περάσῃτε ὠραία τὰς διακοπὰς

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΣΤΗΡΙΟΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Ἄλλ' ἡ μικρὰ ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἐννοῇ τί τῆς λέγουν κ' ἐξηκολούθει νὰ ξεφωνίζῃ ἀπαρηγόρητα.

Κλαίονσα, ἐπρόφερε καὶ κάποια λόγια, ἐντελῶς ἀκατάληπτα. Ἐκ τούτου ὁ Ρασκασσᾶς καὶ ὁ Τῶνης συνεπέραναν ὅτι ἦτο ξένη καὶ δὲν ὠμιλοῦσε τὴν γαλιτικὴν. Τί κρίμα ποῦ δὲν ἐσυλλογίσθησαν νὰ ἐρωτήσουν καὶ διὰ τὸ ὄνομά της! Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μανδύαν ἔφυγε τόσον βιαστικά, ὥστε δὲν τοὺς ἄρισε καιρὸν νὰ τὸν ἐρωτήσουν τίποτε.

— Πῶς νὰ τὴ μερώσωμε τώρα; εἶπεν ὁ Ρασκασσᾶς, στενοχωρημένος ποῦ τὴν ἔδλεπε νὰ κλαίῃ ἔτσι.

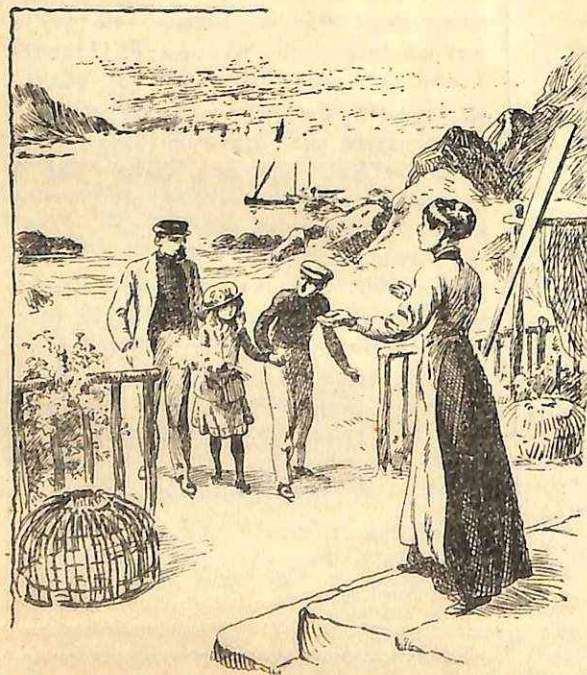
— Ἐξέρω κ' ἐγώ;.. ἐψιθύρουν ὁ Τῶνης. Αὐτὴ φαίνεται καταλυπημένη...

Ἄλλ' ἔβλεπον τοῦ ἤλθε μία εὐτυχὴς ἰδέα: Ἦρχισε νὰ τρέχῃ εἰς ἓνα μονοπάτι, ποῦ ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιὰν καὶ ὅπου εὐρίσκειτο μία μιμῶζα ἀνθισμένη. Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε, φέρων τοὺς ὠραιότερους τῆς κλώνους.

— Ὅριστε, δεσποινίς, ἐφώναζεν, αὐτὰ τὰ λουλούδια εἶνε γιὰ σένα!.. Πάρε τα καὶ πάψε νὰ κλαῖς, γιατί δὲν ὑπάρχει λόγος.

Πραγματικῶς, βλέποντα τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ἀνθάκια, ἡ μικρὰ ἔπαυσε νὰ κλαίῃ ὡς διὰ μαγείας. Συγχρόνως τὸ μαιδιάμα ἐπανήλθεν εἰς τὰ χεῖλάκια της καὶ τὸ χαριτωμένον τῆς προσώπκι ἐπανεῦρε τὸ ἀμέριμον παιδικὸν ὕψος.

Ἐτεῖνε τὸ χεράκι της κ' ἐπῆρε τὰν-

— Μπα! μπά!.. Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι; (Σελ. 273, στ. 6').

θισμένα κλαδιά, προσέφευγα καὶ ὀλίγα λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα βεβαίως θὰ ἐξέφραζεν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Τῶνην.

— Νὰ ποῦ παρηγορήθηκα! ἔκαμνεν αὐτὸς.

— Δὲν μᾶς μένει τώρα παρὰ νὰ τὴ βαπτίσουμε, εἶπεν ὁ Ρασκασσᾶς εὐθύμως, πῶς θὰ τὴ βαλῶμε;

— Μιμῶζα! ἐφώναζε ὁ Τῶνης. Ἐῖνε ὠραῖο καὶ εὐκολο ὀνοματάκι!

— Ἀς εἶνε Μιμῶζα! ἐπεδοκίμασεν ὁ Ρασκασσᾶς.

Καὶ ἐνῶ ἡ μυστηριώδης θάλαμη γὰρ ἐπλεεν εἰς τὰ νοικία, ὁ γέρον φαρᾶς καὶ ὁ υἱὸς του, κρατοῦντες καθένας ἀπὸ ἓνα χεράκι τῆς μικρᾶς, ἐξέκλινον διὰ τὸ σπιτάκι των.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ γυναῖκα τοῦ Ρασκασσᾶ, αἰσθανθεῖσα τὸν ἑαυτὸν τῆς ὀλίγον καλλίτερα, εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ εἶχεν ἔλθῃ ὡς τὴν θύραν, περιμένονσα τὴν ἐπιστροφὴν τῶν προσηλῶν της.

Ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως, βλέπονσα τὴν χαριτωμένον μικρούλαν, ἡ ὁποία τοὺς συνώδεε.

— Μπα! μπά! ἀνέκραξε· τί-νος εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι;

— Δικό μας! ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασσᾶς, μᾶς ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Ἡ καλλίτερα, μᾶς ἤλθε ἀπὸ τὴ θάλασσα! διώρθωσεν ὁ Τῶνης.

Κ' ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ εἰς τὴν μητέρα του, κατὰ πληκτόν, ὅλα τὰ συμβάντα. Ἐπειτα ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω τὴν μικρούλαν κ' ἔφερε τὸ ξανθὸν τῆς κεφαλάκι εἰς τὸ ὕψος τῶν χειλέων τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία τὴν ἐβίλησε τότε καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα, ἐνῶ ἐκείνη, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, περιέβαλε τὸν λαιμὸν της μὲ τὰ χεῖρά της καὶ τῆς ἀνταπέδωσε μετὰ χαρᾶς τὰ φιλία.

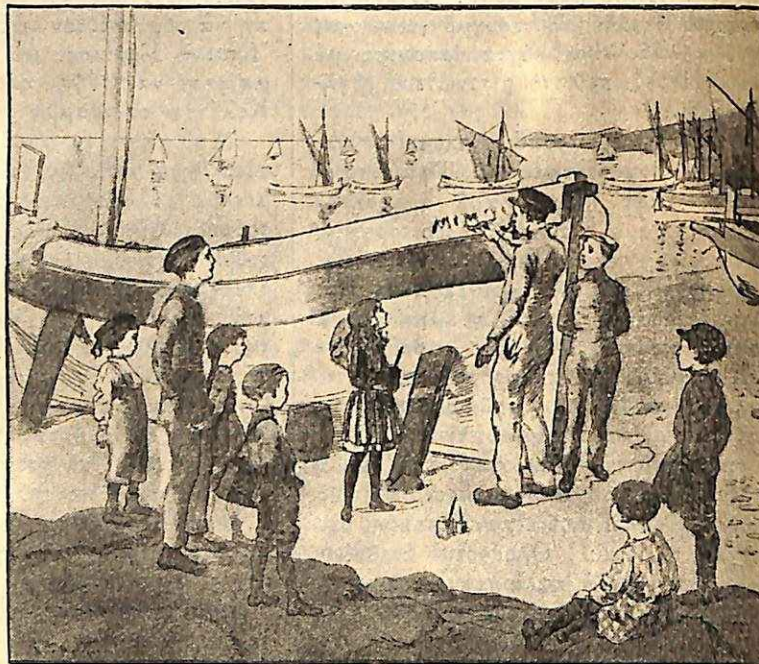
Ἐῖχεν ἡσυχάσῃ ἐντελῶς... Ἀνῆκε πλέον εἰς τὴν οἰκογένειαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἀδέλφια!

Μία ἀκτίς ἡλίου εἶχεν εἰσελθῇ εἰς τὸ λευκὸν σπιτάκι τῶν ψαράδων μὲ τὴν ὠραίαν μικρὰν Μιμῶζαν. Τὰ παιγνίδια τῆς, τὰ γέλια τῆς, τὰ λογάκια τῆς, καὶ ἅς μὴ τὰ ἐννοοῦσαν ἀκόμη—τὸ ἐγέμιζαν χαϊδέματα, χαράν. Ὅλοι ἦσαν μαζί τῆς εὐτυχεῖς. Εἶχαν ἐπανεῦρε ἐκεῖνο ποῦ τοὺς εἶχε λείψῃ τόσον καιρὸν...

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ρασκασσᾶ, περιποι-

Ἡ καινούργια ψαρόβαρκα ὀνομάσθη Μιμῶζα... (Σελ. 273, στ. 6').

οιμένη ὁλονὲν τὸ κοριτσάκι, εἶχεν ἀνακτῆσθαι σιγά-σιγά τὴν ὕψειαν της. Τὰν-θηρὰ χρώματα ἐπανήλθον εἰς τὸ σωματικὸν πρόσωπόν της καὶ μετ' αὐτῶν ὅλη ἡ δραστηριότης καὶ ἡ φιλοπονία τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ μπάμπας Ρασκασσᾶς ἐφαίνετο τώρα ὡς νὰ ξανάνειωσε. Δευτέρα νεότης ἤρχιζε διὰ τὸν γηραιὸν φαρᾶν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὰς πρώτας ἡμέρας, μὲτὰ μεγάλη τύψιν τὸν εἶχε βασάνισῃ. Ἐνόμιζεν, ὅτι εἶχε κάμη κατὰ κακὸν καὶ διηρωτᾶτο ἂν εἶχε πράγματι τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃ τὴν εὐτυχίαν, ποῦ τοῦ ἔπεσε τόσον ἐξαχνικὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ξανθῆς Μιμῶζας. Μήπως, μεθ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις ποῦ εἶχε λάβῃ, ἐγίνετο ἀκουσίως συνένοχος κάποιας ἀρπαγῆς, ληστείας;..

Διότι, ἐπιτέλους, ποία ἦτο αὐτὴ ἡ μικρὰ Μιμῶζα;.. Ἀπὸ ποῦ ἤρχετο καὶ εἰς ποῖον ἀνῆκε;.. Βεβαίως, δὲν ἦτο κόρη τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τοῦ τὴν εἶχεν ἐμπιστευθῇ. Ὅσον σκληρὸς καὶ ἂν εἶνε, ποτέ ἕνας πατέρας δὲν ἐγκαταλείπει ἔτσι τὸ παιδί του...

Συλλογιζόμενος αὐτὰ, ὁ μπάμπας Ρασκασσᾶς ἐφθάνεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο, ἂν ἐπήγαγε νὰ φανερώσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην τῆς χωροφυλακῆς τοῦ Σαίν-Μαξιμ ἢ εἰς τὸν ἀστυνόμενον τοῦ Σαίν-Τροπέζ.

Ἀλλὰ ἐνθυμείτο πάλιν τὰ περὶ τὴν ἀπειλήν τὰ λόγια τοῦ ξένου:

«Νὰ μὴν ξεχνᾶτε τὴν ὑπόσχεσίν σας. Ἀλλοιῶτι-κα, δυστυχία σὲ σὰς καὶ εἰς αὐτή!..»

Καὶ ὁ φόβος μήπως ἤθελε προξενί-σῃ κακὸν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μικρούλαν, τὸν ἔκαμνε νὰ ἐγκαταλείπῃ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ ἐμμένῃ εἰς τὴν ἄλλην.

Ἔτσι ὁ γέρον-φαρᾶς δὲν ἀπεκάλυψε τίποτε. Κάθε φορὰν ποῦ τὸν ἐρωτοῦσε κανέναν περίεργος γείτων, καμμιὰ φλύαρη γειτόνισσα, διὰ τὴν Μιμῶζαν, ἀπαντοῦσε ἀορίστως:

— Εἶνε κόρη κάποιου συγγενῆ μου, ποῦ μοῦ τὴν ἔστειλε, νὰλλάξῃ ἐδῶ τὸν ἀέρα της.

Οἱ γείτονες ἔκαμαν ὅτι τὸ πιστεύουν, ἀπὸ εὐγένειαν, μετὰ τῶν ὅμως τὸ ἐσχολίαζαν. Ἐπαραξενεύοντο προπάντων διὰ τὰ μεγάλα ἔξοδα ποῦ ἔκαμναν οἱ

Ἐπερνοῦσαν ὀλόκληρα ἀπογεύματα, μαζεύοντες [χογγύλια...]

Ρασκασσᾶδες, ἀφότου εἶχαν εἰς τὸ σπεί-των τὴν μικρούλαν ἐκείνην.

Τῶνόντι, ἡ πρώτη φροντίς τοῦ τιμίου φαρᾶ ἦτο νὰ πληρώσῃ ὅλα του τὰ χρέη καί, ἀφοῦ δὲν ὤφειλε πλέον τίποτε εἰς κανένα, νὰ αγοράσῃ μίαν θάραν κατακαινούργην, διὰ νὰ ἐμπορῇ πάλιν νὰ ψαρεύῃ. Ἡ θάρα αὐτὴ ἐβαπτίσθη, κατὰ

τὸ ἔθιμον, μὲ μεγάλην κομπήν, ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Σαίν-Μαξιμ, ἀφοῦ προηγουμένως ἡ οἰκογένεια εἶχε συζητήσῃ περὶ τοῦ ὀνόματος ποῦ ἔπρεπε νὰ τῆς δώσουν.

Ὁ μπάμπας Ρασκασσᾶς, ὡς ἀληθινὸς φαρᾶς ποῦ ἦτο, ἤθελε νὰ τὴν ὀνομάσῃ «Σαρδέλλα».

Ἡ γυναῖκα τοῦ πάλιν, εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν περιέργων συμβάντων, τὰ ὁποῖα τοῖς εἶχον ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ἀγορά-σουν, ἐπρότεινε τὸ ὄνομα «Μυστηριώδης». Ὁ Τῶνης ὅμως εἶχεν ἐμπνευσ-σιν καλλίτεραν κ' ἐπέμεινε νὰ ὀνομα-σθῇ «Μιμῶζα», λέγων ὅτι τὸ ὄνομα τῆς μικρούλας θὰ ἦτο πάντοτε καλὸς οἶ-ωνος καὶ θὰ ἔφερεν εὐτυχίαν. Ἡ γνώμη τοῦ Τῶνης ἐπεκράτησε καὶ ἡ καινούργια ψαρόβαρκα ὀνομάσθη «Μιμῶζα».

Ἀλλ' ὅ,τι ἐξέπληξε περισσότερον ἀπὸ κάθε τὴν ἄλλο τὴν γειτονίαν, ἦτον ὅτι οἱ Ρασκασσᾶδες ἠγόρασαν μετ' ὀλίγον τὸ σπιτάκι ποῦ κατοικοῦσαν καὶ τὸ ἐπλήρωσαν τοῖς μετρητοῖς.

— Τί τρέχει, μπάμπας Ρασκασσᾶ; τὸν ρωτοῦσαν ὅλοι. Πῆρες καμμιὰ κληρονομία;

— Μπορεῖ κ' αὐτό! ἀπεκρίνετο ὁ φαρᾶς πονηρῶς καὶ μυστηριωδῶς.

Κ' ἐπειδὴ ὅλοι οἱ συμβολαιογράφοι τῶν περιχώρων, ἀνακριθέντες ἐπιτη-δεῖως, ὡμολόγησαν ὅτι δὲν ἤξευραν τί-ποτε, οἱ γείτονες συνεπέραναν, ὅτι οἱ Ρασκασσᾶδες πρόπει νὰ ἐκάλυψαν κα-νένα θησαυρόν.

Ἀργότερα μάλιστα, βοηθούσης τῆς φαντασίας, προσδιώρισαν καὶ τὸ μέ-ρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεῖνε τάχα ἡ ἀνα-κάλυψις, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἦτο, παρὰ κατὰ ἀρχαία, ρωμαϊκὰ ἐρείπια, εὐρισκόμενα εἰς ἀπόστασιν ὀλί-γων χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Σαίν-Μαξιμ.

Αἱ φουαρλαὶ αὐταὶ ἐφθάναν κάποτε εἰς ταῦτά τοῦ Ρασκασσᾶ· ἀλλ' ἐπει-δὴ τῷ ἐχρησίμευσαν, διὰ νὰ δικαιολο-γήται· ὅπως ὅποτε ἡ σημερινὴ εὐπο-ρία του καὶ νὰ ἠμπορῇ νὰ κρατῇ καλ-λίτερα τὸ μυστικόν του, ἤρκειτο νὰ χαμογελᾷ καὶ νὰ ὑψώγῃ τοὺς ὄμους.

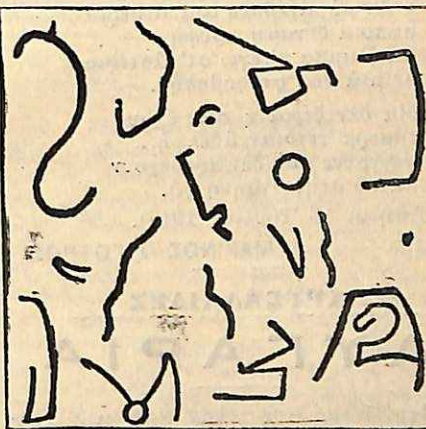
Ὁ εὐτυχεστέρους ἀπ' ὅλους ἦτο ὁ Τῶνης, τοῦ ὁποῖου ἀνέκαθεν τὸ ὄνει-ρον ἦτο νὰ ἔχῃ μίαν ὠραίαν ἀδελφού-λαν. Δι' αὐτὸ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἀγάπησε τρελλὰ αὐ-

τὴν ποῦ τοῦ ἔστειλεν ἡ θάλασσα. Κα-θὼς ἦτο μάλιστα ἐξη-ἑπτὰ χρόνια μεγαλύτερός της, ἠμποροῦσε δικαίως νὰ θεωρῆται ὡς «μεγάλος ἀδελφός» καὶ νὰ ἔχῃ πλέον ὅλας του τὰς φρον-τίδας καὶ τὰς περιποιήσεις διὰ τὴν χαριτωμένην ἀδελφούλαν του. (Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸν Κεφ. IB'.]

α'. Συναρμοιόγησις εἰκόνος

Αἱ γραμμαὶ αὐταὶ συναρμοζογού-μεναι κατὰλληλως, ἀποτελοῦν μίαν κωμικὴν μορφήν. (Εἶνε ἕνας ξυρισμένος, μὲ χοντρή μύτη καὶ ψηλὸ καπέλλο.)

δ') Παιγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑμμ. Κ. Βαρουδλάκη

ΔΗΣ	Ο	ΛΙΣ
ΠΟΥΑ	Π	ΒΑ
ΤΑ	ΜΟ	ΤΡΟΥ
ΣΧΑ	ΠΕ	ΣΟΣ

Νὰ συναρμοζογηθῶν οἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Ρωσσίας.

γ') Μαρικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Ἰδέα τοῦ Βουλγαροφάνου Ἑλληνοῦ

Μὲ ποδήλατο ὁ Κώστας περνᾷ. Τὰ βλέπει ἐκεῖ ἔξω, τὰ λιμπίζεται...

Ὅρμᾳ καὶ τάρπαζει
Καὶ ἀμέσως τὴ ρόδα κινᾷ
Καὶ τὸ σκάζει

— Τ' ἦταν αὐτὰ ποῦ ἐπῆρε, νομίζετε;

δ') Διὰ τοὺς Τελλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κασδοπούλου

V*vr* - c*nt*nt - d* - p** - c* - *st - *ti* - vr**m*nt - r*ch*

Ῥῶσεις τοῦ 31ου φύλλου

α'.) Ρέγγα, σπάρος, μπαρμποῦνι, κέφαλος, συναγρίδα, παλαμίδα.—β'.) Ὁ γερμὸν εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους.—γ'.) Ἐκ τοῦ πλαγίου, ἀναγινώσκειται: Du riche chacun veut être parent.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΩΝ (*)

«Η κολοφωτιά ένα βράδι, σ' ένα τράφο χαμηλά, κύτταξε μες στο σκοτάδι τάστρα που έλαμπαν ψηλά.

Καθώς τάβλεπε έστοχάστη κ' είπε με καϊμό βαθύ.
— «Μή δέν έλαβα άπ' τόν Πλάστη κ' έγώ άστέρινη ψυχή!

«Φέγγουνε τά πισινά μου σάν τ' άστέρια τ' ουρανού καί πετώ μες στά όνειρά μου στά ύψη κόσμου φωτεινού.

«Αν με άνέβαζε στά αιθέρια κάποια δύναμη κρυφή θά έλαμπα κ' έγώ στ' άστέρια με μιάν νέα φεγγοβολή».

Μά δέν ξέρουνε πώς έχουν τάστρα τέτοιαν άδελφή... φέγγουνε καί δέν προσέχουν κάτου στήν άνόητη γή.

(Αθήναι 16 Ιουλίου 1916).

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΛΥΓΑΡΙΑ

Περνώντας μιάν φορά από μιάν ρεμματιά, χαιμώνα καιρό, — μιάν ρεμματιά, που κατέβαινε βροντώντας καί ξεχειλισμένη από τὰ βουνά, — καί προχωρώντας μέσα από τούς γυμνούς βράχους της, — που φαίνονταν σάν φαγώμενα όστρά, — κ' άπ' τὸ μονοπάτι, συνήντησα μιάν ξερή, μικρούλα λυγαριά με μπλεγμένα τὰ κλαδάκια της τὸνα με τ' άλλο, σάν άχτένιστα μαλλιά. — «Έτσι, χωρίς λόγο, έπήγα κοντά της καί προσπάθησα νά τήν ξεριζώσω. Μοῦ κινούσε μιάν όργην νά τήν βλέπω έτσι μακρυμένη, τήν ετράβηξα, αλλά οί ρίζες της δέν ξεκολλούσαν. Τέλος τήν άφησα καί πήρα πάλι τὸν δρόμο μου. Βάδιζα κοντά ετὸ άφρισμένο ρέμμα, κατεβαίνοντας κοντά του κ' άφόνοντας τίς όχθες ετὰ ψηλά. Μες ετὲς καμπές της ρεμματιᾶς βούζαν τὰ νερά, ψηλά έκρωζαν ένν κοπάδι κοράκια μαύρα, κ' από πάνω μου έσεινε τὰ φύλλα τῶν άγριων χόρτων ύγρὸς χειμερινὸς άνεμος.

Δέν προχώρησα πολύ. «Ένα μεγάλο άγκάθι μοῦ έκοψε τὸν δρόμο κ' ή αιχμή του άγγισε άπάνω μου σάν ράμφο, πουλιού άρπακτικού. Σουγιά δέν είχα μαζί μου» στάθηκα, τὸ είδα, έπιασα τή μύτη του σφικτά, καί τήν αναπαδογύρισα

(*) Διαπρεπὴς φίλος μου, στὸν όποιον εδιδάσκα τὸν μύθον αυτόν, μοῦ εἶπε πῶς προτιμᾷ νά βλέπη μιάν κολοφωτιά μέσα στά χόρτα παρὰ ένα άστέρι στὸν ουρανό. «Η κολοφωτιά, τήν όποιαν έντι μᾶ τόσον ὥστε βρίσκει πῶς έχουμε άδικο νά μὴ τήν όνομάζουμε πυγολαπίδα, θά ήταν βέβαια πολύ περισσότερον υπερήφανη άν ήμπορούσε νά μάθη πῶς ένας σημαντικὸς άνθρωπος συμμερίζεται τή γνώμη της.

Μ. Σ.

πρὸς τὰ μέσα, ετὸν κορμό του, που έμοιαζε σάν τὸ τρυφερό στήθος τοῦ πουλιού, γιὰ νά τήν μπήξω βαθειά ένεῖ μέσα. Μά άξαφνα, μέσα από κεί, ή Λερναία έκείνη «Ίδρα» πέταξε άλλα δύο άγκαθάρια μικρά, έτοιμα κ' αὐτὰ νά μέσχίζαν. Νά προχωρούσα δέν μπορούσα πιά. Νά γυρίσω πίσω; Στὸ μονοπάτι, δέν είχα καί τὸσην εμπιστοσύνη, καθὼς περνούσε κάπου-κάπου δίπλα ετὰ νερά καί μιάν μικρούλα γέφυρα τήν είχε δρασκελίζει ή νεροσυρμή. Αλλά ήταν άδύνατον νά πάω πὶς μπροστά. Έστρεψα πάλι πίσω, καί, σιγά-σιγά, έρθατα πάλι κοντά ετὴ λυγαριά. — «Έκεί δά, — τί σύμπτωσι! — δέν ξέρω πῶς, παραπάτησα καί γλύστηρησα. Έκανα νά πατήσω στερεά, μά όλόκληρος βῶλος από τὰ έπιβούλα χῶματα ξεκόλλησε κ' έπλατάγισε ετὰ νερά. Έχανα τήν ισορροπία τὸ νερό ήταν έκεί βαθύ, κ' άς έτρεχε σιγαλά μαύριζε κάτω ὡς βυθὸς του. «Όστε θά πνιγῶ; Απλωτα με λαχτάρα άπεγνωσμένα τὰ χέρια μου τριγύρω, σπασμωδικά, σάν νά ζητούσα βοήθεια από τὸν άνεμο, που φυτούσε, έτοιμος νά μοῦ άρπάξη τὸ κατέλλω» τή στιγμή, που κατακλυούσα, τσάκωτα σφικτά τή λυγαριά. — «Τώρα τὸ πέτυχα! συλλογίσθηκα. Πάει, θά πῶ μέσα!»

Μ' όλη μου τήν περιφρόνησι, έβάσταζε ή λυγαριά οί ρίζες της δέν ξεκολλούσαν, κ' έλεγες πῶς έπίτηδες άντίζει, γιὰ νά με κρατήσει. Πῶς τήν εύγλωττοῦσα τώρα τή λυγαριά, που ήθελα πρώτα νά τήν ξεριζώσω χωρίς λόγο καί χωρίς σκοπό! Τώρα θά ήμουν πηγαυμένος ετὸ βυθό!

Κύτταξα τριγύρω, ένῶ τήν εσφιγγα με τὰ δάχτυλά μου είδα μιάν προεξόχην, μιάν πέτρα λευκή κάτω από τὰ πόδια μου. Απεράσιστα, έπάνω της νά στηρίχθῶ κ' άν με γελούσε, ὦρα καλή! Δέν μπορούσα νά κρέμωμαι πιά σάν νυχτερίδα άπ' τή λυγαριά. — Κατέβηκα σιγά καί με ποσούλαξ! ήτونه στερεά — εύτυχῶς! Καθὼς ὅμως κατέβασα καί τὸ άλλο μου πόδι, ή λυγαριά δέν έκράτησε πιά. Κατρακύλησε από πάνω κάτω, στριγογύρισε καί σφενδονίστηκε ετὴν νεροσυρμή. Βυθίσθηκε κ' έπειτα ανέθηκε ψηλά. Με συνοδεία άρρῶν τήν τράβηξαν πέρα τὰ ταχύπορα νερά έφρευε ὀλοταχῶς από κοντά μου στριγογυρίζοντας μέσα ετὴν βιάσι τους.

Πάλι θύμωσα μαζί της. Τί διάβολο! Τόσα χόρτα, τόσα καλάμια, που τρέχουν ετὴς ρεμματιᾶς, κάπου μπλέκονται, κάπου σταματοῦν καί μένουν καί σαπίζουν εκεί! αὐτὴ δέν μπόρεσε πουνά θενά νά κρατηθῇ. «Ίσως καί γιὰ νά μὴ σαπίσῃ. — Τήν καυμένη τή λυγαριά!... Δέν ξεριζώθηκε ετὸ θυρό μου, γιὰ νά μοῦ προσφέρῃ στήριγμα τήν ζωή της.

Πήδησα σὲ μερικά βραχάκια κ' έβγῃκα ετὸ λευκό, μεγάλο δρόμο σὺν νεφά έσκέπαζαν τὸν ουρανό. Έτάχυνα τὸ βῆμά μου. Αέρας βρογινὸς φυσούσε μέσα ετὰ φύλλα, ένα κάρρο έρχότανε τρεγάτο καί βαρείες σταλαγματιές άρχιζαν νά σπαράγίζουν τὸν δρόμο.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΙ

Τικ-τάκ Στὸν τοίχο τὸ ρολοῖ Ξηρό, μονότον' άντίζει, Κι ὁ κτύπος του, σὺ μοιρολόι Αντιλαλεῖ μεσ' στήν ψυχή.

Σκέψου, τὸ κάθε κτύπημά του Κάτι μᾶς πέρνει άπ' τή ζωή Καί τ' αναπόφευκτου θανάτου Κοντά μᾶς φέρνει τή πνοή.

Ψυχὸ κ' άναίσθητό, στὸν πόνο Μὲ βῆμα σέρνεται άργό, Καί μόνο στὴς χαρὲς μας, μόνο, Πετᾷ σάν τὸ πουλί γοργό.

«Όλα τὰ πράματα μαζί του Περνοῦν, αλλά κ' έμει μεζί, Πεδαινοῦν όλ' οί γνώριμοί του Κι αὐτὸ ακόμα ὅλο ζῇ!

Απ' τή ζωή σου ὀφελήσου! Ανθρωπ' εργάζου ὅσο ζῇς Καί τὸ τικ-τάκ μεταχειρίσου Όσο καλλίτερα μπορεῖς.

Ι. Α.

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Κουριοκεφαλᾶκη:

— Γιά φαντάσου τί σωτήριο πῶς εἶνε αὐτὸ τὸ νερό. Αν δέν υπήρχε, ὁ άνθρωπος δέν ὤξερε νά κολυμπᾷ καί θά πνίγετο.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Βασιβαρομάχου Έλλάδος.

Τὸ Σαμουτόπουλο κατέβη μίαν ήμέραν εἰς τὸ Φάληρον καί εἶδε τὰ πλοία άνευ φορτίου.

— Μπαμπά, έφώνηξε, κύτταξε πόσο τραδηχάκανε τὰ νερά!

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σλαβωμένου Μικρασιάτου.

Μεταῦ μικρῶν ψευδολόγων.

— Η μαμά μου έχει ένα χαλί κεντημένο με άνθη, με τόσο ζωηρά, που μοσχοβολοῦν.

— Καί ή δική μου έχει ένα μαξιλαράκι με κάτι τριαντάφυλλα, με τόσο φυσικά, που όταν πέφτης άπάνω, σὲ τρυποῦν ταχάβια τους!

Εστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γιαλοῦ

Ο Γιόργος, άκούων τήν μητέρα του νά λέγῃ ὅτι ὁ άδελφός του γράφει πάντα «ὀρθῶς», τήν διαψεύδει:

— Α, μπά! πάντα καθιστός!

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αθανάτου Βοναπάρτου

Σκέψις τοῦ μικροῦ Τοτοῦ:

«Μοῦ εἶπαν, ὅτι βρέχει γιὰ νά φυτρώουν τὰ λαχανικά. Τότε γιατί βρέχει καί στά κεραμύδια;»

Εστάλη ὑπὸ τῆς Έλπίδος τῆς Έλλάδος

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ή έγκαίριος ἀνανέσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
Αθήναι, 38, δδὸς Εβρουαίου
τὴν 19ην Ιουλίου 1916.

ΝΟΜΙΖΩ, ὅτι οί Διαγωνισμοὶ ποῦ σᾶς έδωσα διὰ τὸ κλοκατρί, εἶνε άρκετοί. Έχετε νά βρῆτε Λευκά; Λέξεις; νά συνθέσετε Διήγημα, νά κείμετε Ζωγραφικὴν. Δέν σᾶς φθάνουν αὐτά, ὡς τὸν Όκτώβριον, που ὕα προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός: πρὸς σύνθεσιν Ασκήσεων; Νά μοῦ τὸ πῆτε, διὰ νά σᾶς κίμω ακόμη ένα μικρόν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Ποιήματος. Αλλά τίποτε άλλο. Έχετε καί τὰς λύσεις; τῶν Πνευμάτων; Δέν πρέπει νά σᾶς παραφορτώσω, διὰ νά μελετᾶτε λίγο καί τὰ μαθηματικά σας. Τὰ καλὰ παιδιὰ μελετοῦν καί τὸ κλοκατρί.

Ωραία ή επιστολή σου, Γαλανόλευκη Σημαία. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου με τὸν άνωτέρου βαθμοῦ καί σοῦ εύχομαι καλῶς, νά ἔθῃς ετὰ Αθήνας, διὰ νά εξακολουθήσης άνωτέρας σπουδᾶς. Φυσικά, λυπεῖται κανείς, ὅτι ἀποχωρίζεται ένα σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον έφοίτησε τέσσαρα χρόνια, — αλλά εἶνε μιὰ λύπη που περνᾷ, όταν μάλιστα προέκειται τώρα νά πάῃ εἰς ἄλλο...

Τουκομοερίτη, ὅλα ελήφθησαν. Ο κ. Ε. σ' εύχαριστεῖ διὰ τὸ φιλοφρόνημα. Βεβαιῶς, ὅταν ζητήται: κάποιος νῆσος, ἔχων εἰς τήν μέσην του Ν, τὸ ἴδιον εἶνε νά γράψῃ κανεῖς Ζακχάρειος ἅντι Αἰγινῆτης. Έχω ὅμως ὡς άρ- λην νά μὴ λογαριάζω ὡς ὀρθά; λύσεις παρὰ τῶν ἑντελῶς συμφωνούσας πρὸς τὰς δημοσιουμένους. Οί λόγοι που με άναγκάζουν εἰς τοῦτο εἶνε πολλοί. Καί πρώτον ή εύκολία τῆς ἐξελέξεως. Αἱ λύσεις τῶσων παιδιῶν εἶνε χιλιάδες, καί ὁ ὑπάλλῃλος που τὰς ἐξελέγει, δέν μπορεῖ νά κάθεται νά σκέπεται διὰ κειμήλιαν ἑξέλεση. Θά ήθελα ένα αἶψον, διὰ νά βγάλω τὰ ποτελέσματα. Έπειτα, μοῦ φαίνεται δικαίον νά ὑπερέχῃ ὁ μαντεύων τήν καθύστὸν λύσιν τοῦ συνθέτου. Αλλά καί ἄξιον ἄν εἶνε τὸ μῆτρον, ὅταν εφαρμόζεται εἰς ὅλους γίνεται δικαίον. Τέλος, ἔχω δώσει τὸ δικαίωμα εἰς τούς λύτας, ὁσάκις εφαρμόζονται πολλοί λέξεις: εἰς μίαν Ασκήσιν, νά σημειώσουν ὅλας ὅσας εύρίσκουν.

Δέν μπορῶ νά σοῦ παραστήσω, — μοῦ γράφει ὁ Λιμὴν τῆς Κύμης, — με πόσην χαρὰν εἶδα τὰς εἰκόνας πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Α! αὐτὴ τὴ φορά θά λάβω μέρος κ' ἐγώ. Κι' άρχίζω νά παρατρίψω τὰς εἰκόνας... Οὔ, εἶνε εύκολο νά καταλάβω περὶ τίνος πρόκειται! αλλά... πῶς νά γράψω τὸ διήγημά μου; Επτελῶς βρῆκα μιάν άρχήν καί ή πένη μου τρέχει, τρέχει ὡς τὸ τέλος, χωρίς νά σταματήσῃ διόλου. Πῶ, πῶ, ένα ὠραῖο διηγηματάκι που εἶναι! νομίζω πῶς δέν ἔχω διαβάσῃ ποτέ μου ὠραιότερο. Χωρίς ἄλλο τὸ πρώτο βραδεῖο θά πάρω!... Α! μὴν εἰσιτά μᾶζεσαι γιὰ πρώτο βραδεῖο, Λιμενάκι μου, μοῦ λέγει ή μαμά, (που εἶνε παληά σου συνδρομητρια) γιατί εἶνε κ' ἄλλοι που θά γράψουν, καί πολλοί φορές κ' ἔχουν πείρα καί τέχνη. — Αδιόφορο! ἢ ὅχι θά ἐλπίζω καί θά περιμένω άνυπομῶνως τάποτελέσματα. — Δέν εδιδάσκα ακόμη τὸ διήγημα τοῦ Λιμενῶς τῆς Κύμης; ἀλλ' ἂν εἶνε ἔτσι χαριτωμένο σάν τὸ γραμματάκι τοῦ, σίγουρα θά βραβευθῇ. Νά ἰδοῦμε!

Θωρωμένη μαζί σου, Ρεβελία; Κάθε ἄλλο! Κ' ἐγὼ δὲ θυμώμαι τώρα, ποιὸς μοῦ παρήγαγε νάλλᾶξω τὴν διεύθυνσίν σου. Μήπως ὁ Δοξασμένος Ρήνος; Ρώτησέ τον. Ναι, ἀλήθεια, ἔμαθα ὅλη κανεῖς, δημιουργεῖ τὴ ζωὴ του ὅπως τὸς άρτίου, ὅπου κ' ἂν βρεθῇ.

Σ' εύχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, Κύνε, καθὼς καί τὸν καλὸν σου πατέρα διὰ τὴν εξακολουθητικὴν ἀγάπην του. Έκεῖνο που δέν ἔνόησες ἀπὸ τὸν Ὀδηγόν, εἶνε εύκολον: Ὁ δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν, στέλλει τετράδιον πρώτος, ὁ προτεμὼν ὀφείλει τότε νά τὸ ἀνταποδώσῃ. Κ' εἰάν

δέν τὸ κίμω ἐντὸς μηνός, νάι του προτάσεις: δέν δημοσιεύονται, (ή δημοσιεύονται μὲν, αλλά σημειώνεται ἔν παρεθῇσι ὁ ἀριθμὸς τῶν τετραδίων που ὀφείλει.) Εἴγες ἴσως; τὴν ἴδιαν, ὅτι ὁ προτεμὼν στέλλει πρώτος; καί γι' αὐτὸ τὰ μέρ- δεψες; κ' ἔνόησες; ὅτι πρέπει νά στείλῃ δύο τετράδια, διὰ νά λάβῃ ένα.

Ναυτοπούλα τῆς Αἰγέρας, σὲ δέχομαι με μεγάλη χαρὰ καί περιμένω νά μοῦ στείλῃς; πολλὰ καί διάφορα. Χαίρετίσματα στὸν άγαπητόν μου μπαμπά σου, καλῶ μοῦ συνδρομητὴ καί συνεργάτη.

Η Ρεβεντὰ μοῦ γράφει: «Ένῳ σχεδόν ὅλα τὰ περιουσιακά, τώρα με τὸν πόλεμον, έμίκρυναν καί ἡλάττωσαν τὴν ὕλην των, ή Διάπλασις μένει ή ἴδια, ὡμορφη, ὁροσέη ὅπως πάντε. Μπορεῖ μάλιστα νά πῇ κανεῖς, ὠραιότερη. Γιατί κανεῖς τόμους δέν εἶνε σάν τὸν ἐρευνό.» Ας προσθέσω ὅτι διατηρεῖ καί τὴν ἴδια συνδρομή, καί τὴν ἴδια τιμὴ τοῦ φύλλου. Ένῳ ἄλλα περιουσιακά δεκάλλττα, εἶναι νά δεκαπεντάλεπτα. Αλλά ὅσο γι' αὐτὸ, ποιὸς ξέρει μὴν άναγκασθῇ σὲ λίγο νά τὸ κίμω κ' ἐγώ; Τὸ χαρτί ὅλο ὑψώνεται...

Νεοάδα τοῦ Βοσπόρου, εύχαριστῶ διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Συλλόγου. Τὸ Κρυπτογραφικόν γίνεται ὡς ἑξῆς: «Αριθμοῦμεν κατὰ σειράν τὰ γράμματα μεζί: λέξωμε, καί εἰς ὅποιον γράμμα τῆς ἐπαναλαμβανέται τυχόν, δίδομεν τὸν ἴδιον ἀριθμόν που ἔπῃρε τὴν πρώτην φοράν. Παραδείγματος χάριν, ή λέξι: Ἰωάννης, γράφεται ἔτσι: 1234456. Τὸ 1 λοιπὸν γίνεται 1, τὸ ω γίνεται 2, τὸ α 3, τὸ ν 4 κτλ. Τώρα, με τὰ ἴδια αὐτὰ γράμματα τῆς λέξεως, σχηματίζομεν ἄλλας λέξεις; καί τὰς γράφομεν με τούς ἀριθμοὺς των. 11. γ. ὡά (23) Άννα (3443) καί (431) κτλ. Τὸ τέλειον Κρυπτογραφικόν πρέπει νά ἔχῃ τῶσας λέξεις, ὅσας εἶνε τὰ γράμματα που αποτελοῦν τὴν πρώτην του, καί καθὲν ἐξ αὐτῶν νά χρησιμεύῃ ὡς ἀρχικὸν μεζί: ἄλλης. Νά γίνεται ὁλαθῇ ὡς ἀκριτογίσι: Ἰωάννης, Ὁί, Άννα, Ναι (δευτέρᾳ λέξει ἀπὸ Ν, εἶνε περιττὴ) Ἡδς, Σινά. Τώρα λοιπὸν που ξέρει; πῶς γίνεται τὸ Κρυπτογραφικόν, ξέρεις καί πῶς λύεται. Παραδείγματος χάριν, ή πρώτη λέξις ἐνός Κρυπτογραφικοῦ εἶνε:

1234456 = Ἄγιος.
Ἀμέσως, εἶνε λιγὰ δύσκολον νά τὸν εύρης. Αλλά σὲ βοηθοῦν αἱ ἄλλαι λέξεις. Έξαφνα βλέπεις παρακάτω:

431 = Εἰρήρημα βεβαιωτικόν.
Αὐτὸ δέν ἀπορεῖ παρὰ νά εἶνε τὸ ΝΑΙ. Εὐ- ρεῖς λοιπὸν, ὅτι τὸ ἴον γράμμα τῆς ἀρχικῆς λέξεως (τοῦ Ἄγιου) εἶνε Ν, που ἐπαναλαμβάνεται μάλιστα δῖς, τὸ 3ον εἶνε Α, τὸ 1ον Ι. Καί ἀντικαθιστᾷς:

IRANN56
Ε, τότε άμέσως εύρίσκεις τὸν Ἰωάννην καί ὅλας τὰς ἄλλας λέξεις τοῦ Κρυπτογραφικοῦ. Ὡραίας επιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καί οἱ ἑξῆς: Πατρίς τῶν Ἡρώων, Βουλγαρομάχος Ἑλληνίς, Ἑλληνική Καρδιά, Πατριὸς Βιοσιήανος, Κλέφτικο Βόλι, Χρυσάλλης καί Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας. — Εξελέσθαι τὰς παραγέλλας των καί τούς εύχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν εβδομάδα έλαβα τὰ ἑξῆς: «Τὸ Ἀλφάβητον. — Ρεβασμοί. — Ένα χωριό. — Τροχίμια. — Μιὰ ἐκδρομή. — Τι ἀξίζει πιὸ πολύ. — Τὸ στοίχημα τῶν Ἄγγλων. — Παιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια καί διάφορα διὰ τοῦς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

Κρητικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: — «Στὴν Πόλιν», ὠραϊότατο! Ὁ στίχος ὅχι τόσο περιττός, αλλά ζωηρός, παραστατικός, εύχλητος. Γρήγορα, ὁ Βύρων ὡς γίνῃ τακτικὸς συνεργάτης. — Ὁ Ψαράς. Καλὴ ή εἰκὼν καί καλὰ ζωγραφισμένη. — Ὁ κούφις στάχης καί τᾶδεο βαρέλι. Ὁ στίχος έχει κάποια ἀκαμ-

ψία. Σὲ μερικά μέρη εἶνε βεδιασμένος. Μετὰ φράσις ἐν γένει μετρία. Αλλά τὸ ποιηματάκι τόσο εύμορφον, ὥστε νά χάνει τίποτα ἂν δέν μετεφράσθῃ ἀριστοτεχνικῶς. — Μιὰ βραδιά στὸ Παλιὸ Φάληρον. Η ἰδίᾳ καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι. — Καλοκαίρι: εἰς τὴν Αθήνα. Μπράβο! Σατυρικὰ στιχάκια, γοργὰ κ' έξυπνα. — Μιὰ μεγάλη εύχῃ. — Νόστιμο. — Παπᾶς καί Νόν- τας. — Ακόμη νοστιμώτερο. (Χωρὶς ἀδείωσις; καί τὰ δύο ἴσως ἀντιγραφαί). — Παιδικὰ Πνεύματα. Τὸ πρώτο καί ἀξίζει. Τὸ δεύτερον κοινόν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ή άναστέλλεται. ἂν δέν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ή άναστέλλομενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται ἀπὸ Α άντικων εἰς ἄγνοια, καί ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίνθου.]

Νέα ψευδώνυμα: Ναυτοπούλα τῆς Αἰγέρας, κ. (ΦΧ). Ἡρώς τοῦ Σουλίου κ. (ΓΠ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά επιθυμοῦν νάνταλλά- ξουν: ή Μανιατοπούλα (0) με Ἡρωικήν Σάμον, Κλέφτικο Βόλι, Μενεξεδένιο Μπου- κετάκι, Μελαγχολίαν, Γεωμανόπαιδα, Τρι- κυμιάν, Εὐαν, Φοῖβον, Ἡλιοβασιλέμα, Φιλο- μαθῇ, Μαροχολίαν τῆς Χάριτος. — τὸ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων (0) με Λέγιον Ναπολέοντα, Γάλλον Ἀεροπόρον, Φιλελεύθερον Κοῖτη, Νικητὴν τοῦ Μάορη, Αετιδέα. — ή Βουλγα- ρομάχος Ἑλληνίς (0) με Σεπτεμηνίαν Κορ- φιατοπούλαν, Βασιλεῖον τῶν Βουλγαροκτόνων, Ροδοστροφανομένην Ἀνοῖξιν. — ή Αὐτοκρατει- ρα τοῦ Βυζαντίου (0) με Ρεβεντάν, Βοσκο- πούλαν τῶν Ἀλπεων. Ἰδιότροπην Σανθοῦ- λαν, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας. — τὸ Γυναικῶνα (0) με Μικρὸν Ποδόκοπον, Πειρατικὸν Διά- βολον, Αὐτοκρατορίαν τοῦ Βυζαντίου. — ὁ Πύ- ρος τοῦ Κωνσταντίνου (0) με Γεωμανόπαιδα, Πάθον τῆς Πατρίδος, Ἑωσιὰ τῆς Πατρίδος, Ἐνδοξον Κυανόλευκον. — ὁ Ἡρώς Βε- λισσαρίου (0) με Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας, Ἡρώδα τῆς Ἐπαναστάσεως, Ἰαχρον.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους τῆς: Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας (ἐλᾶτα, εύχα- ριστῶ έχει καλῶς) Εὐχὴν τῆς Μάννας (μπρά- βο! σὲ συγχαίρω διὰ τὸν μεγάλῃτερον βαθμόν) Ἐνετικὸν Λέοντα (ἐλᾶτα, εύχαριστῶ). Ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος (ὅχι! εύχομαι καλὴν διαμονὴν εἰς τὸ νησί) Βουλγαροφίλον Ἑλληνα (που νά κρατῶ λογαριασμό! Φωνηεντόλιπα κ' Ἑλλιπο- σύμφωνα τὰ στέλλουν καί τὰ ξαναστέλλουν) πρέ- πει, βλέπεις, νά εἶνε ρητὰ καί γνωμικά γνωστά καί συνήθη, ὅταν εἶνε άγνωστα, δύσκολα λύνεται). Σλαβωμένον Μικρασιάτην (ναί, τὸ Μαγικόν Γράμμα, εἰς τὰς Συλλογὰς, λογαριάζεται ὡς μιὰ Ἀσκήσις) Ἑλληνα (εἰσαι δικαιολογημένος) γράφε μοῦ τώρα) Ἰωάννην Ἀθ. Τσιοβ. (ἐστει- λη, εύχαριστῶ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην) Διάττονα Ἀστέρᾳ (αὐτὸ εἶνε πολὺ ὠραῖον) Δοξασμένον Ρήνον (ναί, εἶχε παραπῆση ὅτ' ὁ δημοσιεύων) Λευκὸν Κόρινον (τότε ὁ πατέρας σου θά ζῇσῃ χί- λια χρόνια) καλὸς οἶκός: αὐτὸ τὸ λάθος) Κελα- ρούζον Ροδιόν (δέν εἶνε εύκολον νά εύρω) τοῦ Συλλόγου σας σήμερα ἤλθε ή σειρά) Ἰσπεῖα τοῦ Θανάτου (κανεῖς άπ' αὐτοῦ; δέν ἔστειλε) Κο- σμοκοίτορα (σὲ συγχαίρω) τὸ Παῖδ. Θάτσον (περιέχει θεατρικά κομματακία διὰ παιδιά) Ζήτω ή Διάπλασις (τὰ ἔστειλε α συστημένα τὴν 9 Ιου- λίου) Ἀναστ. Χ. Καρ. (ἔσαι φανεῖται ὁ Πα- πᾶς καί Χότζας) εἶνε ἀντιγραφή, γιατί μοῦ τὸ ἔστειλαν συγχρόνως καί ἄλλοι ὅθ' πῆς, ἀνέκδοτον εἶνε; ναί, αλλά κ' αὐτὰ δέν πρέπει νάντιγράφων- ται, αλλά νά γράφονται ἐξ ἀκοῆς ή νά ἐταφρά- ζονται) Κωνστ. Γ. Ρ. (ἔστειλα ἐκ νέου γνω- στότατα αὐτὰ που μοῦ στέλλεις) στείλῃ μοῦ ἄλλα, πιὸ πρωτότυπα) Ματωμένην Ἀνατολήν (ἔστει- λα) Μικρὸν Τζόκευ (τὸ ἐπιγράμμα καλὸ ὅχι, οἱ πολιτικοὶ Σύλλογοι δέν ἔχουν θέσι στήν Διά- πλασις) Χρυσανθῇ (διεδώκασθην) Αὐτοκρα-

τειραν τοῦ Βυζαντίου (ἔχε ὑπομονήν· αἱ Σουλ-
λογαὶ εἶνε πολλαί, ὁ γυρὸς δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη·)
Γερμανόπαιδα (ὄχι, ἡ ἡλικία δὲν ἦτο ἀπαρτίτη-
τος· εἰς ἕλλους Διαγωνισμοὺς χρειάζεται, ὅταν
οἱ διαγωνιζόμενοι διακρίνουνται εἰς τάξεις·) Ρογή-
ρον (τὸ ἀντικείμενον·) Ἄσμα τῆς Ἀρμόνης,
Ἀμυσταγὲς Σαραντοπόρον καὶ. κτ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς· ἔλαβον μετὰ τὴν 18ην
'Ιουλίου ὑμνηστέω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
'Απριλίου—'Ιουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Σεπτεμβρίου.

434. Δεξιόγραφος

Ἐκ τῶν δύο μεν τμημάτων.
Τῶνα τάλλο συμπληροῖ
Καὶ τὸ δεύτερον τὸ πρῶτον
Σώζει καὶ τὸ διατηρεῖ.
Τ' ὅλον πάλιν, τοῦ δευτέρου
Ἐκτελοῦν τὴν ἐξουσίαν.
Ἀσφαλίζει εἰς τὸ πρῶτον
Τάξιν, λῦτα, κ' ἡσυχίαν.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ληξουριώτικο Διαβολάκι

435. Στοιχειοτονόγραφος

Μέσ' σὸ σῶμά σου τὰ ἔχεις.
Ἐν τ' ἀποκεφαλίσῃς.
Καὶ τὸν τόνον του· κινήσῃς.
Κράτος τῇ· Εὐρώπῃ· μέγα
Θά ἰδῇς καὶ θάπορῃσῃς.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Χαμόγελο τῆς Νίκης

436. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος

Μιᾶ· πλαιῖα· θεότητος· ἀλλὰζων τὸ κεφάλι,
Οὐράνιον φαίνόμενον θά ἴδῃς· νὰ προβῇ
Κι' ἂν τὸ κεφάλι τοῦτου ἐδῶ ἀσπλάχνως ἀφαιρέσῃς
Ὁργανον αἰσθητήριον εὐθὺς θάπορῃσῃς.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀλλέως τῶν Μαργαριτῶν

437. Αἶνιγμα

Ὡρα γλυκεῖα κ' ὥραια τὸ θηλυκόν μου.
Τρέφε· καὶ δυναμώνει τὸ σὺνδέρχον μου·
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀτρώμητο Ναυτοπόλου

438. Τρίγωνον

* * * *
* * * *
* * * *

Εἶμαι ζῶον, πλὴν μὲ τρέμουν καὶ αὐτοὶ οἱ
(βασιλεῖς.
Ἐγὼ εἶμαι ἡ προμήτωρ κ' ἡ προμάμη τοῦ
(ἀνθρώπου.
Ἡμεῖς πάλιν, τί ἀστεῖον νὰ γεννῶμεν τοὺς
(γονεῖς!
Στὸ ἀλφάβητον θὰ μ' εὔρῃς καὶ χωρὶς κανένα
(κόπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γιαλοῦ

439. Κυβόλεξον

* * * * = Τὸ μεγάλο χωριό.
* * * * = Μέρος τοῦ σώματος.
* * * * = Πόλις τῆς Ἀραβίας.
* * * * = Υἱὸς τοῦ Ἰσαάκ.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώως Βελισσαρίου

440. Ἐπιγραφὴ

Σ Ο Π Ο Τ Ο Λ Α
Α Σ Ι Ε Ρ Ο Δ Ι
Ο Α Ε Μ Υ Σ Υ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κελαρύζοντος Ρουακίου

441. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 4 = Ἀρχαῖος ποιητής.
2 9 8 6 4 = Ποταμός.
3 4 5 6 4 = Μέρος τοῦ πλοίου.
4 6 7 3 4 = Πόλις.
5 3 5 6 4 = Αὐτοκράτωρ.
6 7 3 4 = Ἐρπετόν.
7 1 2 6 4 = Φωτίζει.
8 1 6 4 = Ἱερὸν.
9 2 1 = Θεά.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

442. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων
τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν γὰποτελοῦν εὐρω-
παϊκὴν πρωτεύουσαν·

Ταχύς, δυστυχής, καθαρὸς, ἀνορθόγρα-
φος, χαρὰ, παρὺς, γέρον, ἡμίαι, ἦτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόδου τῆς Πατείδος

443. Φωνηεντόλιπον

κμ - τ - κλ - κ - ρς - τ - στ - γλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Ἑλληνοῦς

444. Γρίφος

[M]

οἶκος·

βωλ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώως Ἑλληνοπούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 19ου φύλλον

225. Κανιάς· (Κινᾷ, ὄψ.)—226. Βοῦς-
οῦς.—227. Ἀζωμα-δρόμα.—228. Δρέπινον.
229. ΑΒΕΝΤΙΝΟΣ 230. Τὸ ἦτα (ἦτα.)—
ΜΙΑ ΗΤΟΣ 231-235. Διὰ τοῦ Δ:
ΙΩΝΑΣ δόλος, δάσος, Πάδος,
ΩΝ δόμα, δέμα.—236.
Σ ΜΑΛΕΑΣ (Μαδρίτη,
ΛΕρος, ἈΣσος.)—237. Εὐ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ
τὴν ψυχὴν.—238. Οὐδεὶς σιγήσας μετενόησεν.
(οὐδ' εἰς ἱγ-εἰς ἄ· -μετ' ἐν ω-εἰς ἐν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὰς λεπτὰ 5
μόνον· μὲ π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μὲ κ ε φ α λ α ἰ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλγώτεροι τῶν 15 πλη-
ρῶνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς σιγ-
μῶς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ
παχὰ ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλᾶ. Αἱ μὴ συνδεδεμέναι
ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲ δημοσιεύονται.]

[15—143]

Προτείνω ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν διὰ
μέσου τῆς «Διαπλάσεως». Προτιμῶ μὲ συν-
δρομητρίδας ἐκ Τρικκαίων. Μυρσίνη

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 13—19 'Ιουλίου

ΑΘΗΝΩΝ: Θ. Γιαννουλόπουλος, Π. Μήλιος,
Γερμανόπουλος, Ἐρ. Χάρτιαν, Γ. Ὀλσον, Α.
Λ. Τζιτίτης, Ἀπ. Πετσανᾶς, Δ. Δημητριάδης,
Ὁδ. Α. Ραυτοπούλου, Ἀσπασία Α. Πυλαίου,
Γ. Κ. Σούτσος, Ι. Γ. Χιδήφογλου, Π. Α. Ψύλλο-
γλου, Ἰωάννα Θ. Μπάρα, Ἐμμ. Κ. Βαρθολο-
μῆς, Δ. Κ. Βαρθολομῆς, Σπ. Π. Μπαμπάκος,
Π. Σ. Χατζηανδρέου, Α. Α. Δημητρίου, Π.
Π. Σούτσος, Π. Α. Ρωμανιώλης, Μ. Καρα-
νῆς, Ν. Ι. Σωφάνης, Γ. Βασιλάκης.
ΑΝΔΡΟΥ: Μόσχα Α. Μπίστη, Χαρ. Α. Ἀστράς
ΑΓΡΟΣΤΟΛΙΟΥ: Α. Ἀρσένης.
ΙΘΑΚΗΣ: Π. Σ. Κουβαράς.
ΚΑΒΑΛΛΑΣ: Ἀλφειὸς τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως.

ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Ν. Σ. Τσιάκας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀν. Χ. Κασφίρης, Σπ. Στρα-
της, Φιλόπατρις, Α. Γ. Δεσῆλλας, Λίττα Γ.
Δεσῆλλας, Π. Α. Γκρέκ.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Α. Ζ. Δημητριάδου, Α.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Κ. Τσαβέλας.
ΛΕΩΡΕΙΟΥ: Ἡρώιδος Σούλι.

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ: Ἀνδριάντα Σπαγαδούρου.
ΜΕΓΑ ΚΕΡΣΕΡΑΙ: Γ. Α. Πρόγρης.

ΜΕΣΟΛΟΓΙΟΥ: Σπ. Ι. Γεωργιάδης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Π. Κ. Μαρκῆς, Μ. Γ. Κοτο-
πούλης.

ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καραβίλης, Ι. Κ. Παπαζα-
χαρίου. Παλιζίου τῆς Φαιῆς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Ι. Γ.
Λάμπρος, Μ. Σ. Φωκᾶς, Ι. Κ. Καρανδινός, Ι. Α.
Καλαμάτας, Ἄννα Σ. Μπερδέση, Α. Ι. Κα-
ράσης, Δ. Σπ. Μπούσος, Ε. Α. Καραβίας, Χρ.
Α. Καραβίας, Ἀσπασία Α. Καραβία, Σοφία Α.
Καραβία.

ΠΥΡΡΟΥ: Γεράσιμος Α. Ρομποτῆς.

ΣΥΡΟΥ: Ζωή Ε. Παύλου, Δ. Σ. Γιούμας, Π.
Παναγιωτόπουλος, Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος, Γ. Ι.
Γιαμπάνης.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Χ. Π. Παναγιωτάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρων τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς
τρεῖς: ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ ἐν
Ἀθήναις, ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΛΕΦΙΚΗΣ ἐν Κερκύρᾳ
καὶ ΔΙΟΜΗΝΗΣ ΣΩΤ. ΜΠΟΥΣΟΣ ἐν Πειραιεὶ
οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης
Αὐγούστου.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1916

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 'Ιουλίου τὸ πρῶτ' ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ
ἀριθμοὶ 1 ἕως 2808 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρω-
μῆς· τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς σιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτη-
σίαν, ἐννεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνετο ἡ 15 'Ιου-
λίου. Ἐκλήρωθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς: 50 ἀριθμοὶ:

701 ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τσέπης.

1697, 447 ἐκέρδισεν ἑκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40
κατ' ἐκλογὴν του.

1285, 2263, 1045, ἐκέρδισεν ἑκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του

1433, 215, 2043, 1116 ἐκέρδισεν ἑκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης·
ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

103, 2500, 1594, 1824, 795 ἐκέρδισεν ἑκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν
Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

1390, 986, 505, 875, 1745, ἐκέρδισεν ἑκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου
τῆς Ἀγάπης».

396, 1974, 2171, 584, 2104, 575, 825, 304, 928, 67, ἐκέρδισεν ἑκαστος
ἀνὰ ἓνα τόμουν Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3.50!

2640, 611, 125, 2126, 1138, 1773, 427, 2366, 1019, 552, 2762, 83,
1411, 2417, 1952, 2579, 1260, 2703, 2241, 1487, ἐκέρδισεν ἑκαστος ἀνὰ ἓνα
τόμουν Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαρά-
κοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μὰς μὲ τὸ 35 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος,
χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης· ἀπονεμηθέν-
τος αὐτῶν δώρων δι' ἄλλου. οὔτε ἴση· οὔτε κατωτέρᾳ ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους
τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπυθύνανται σήμερον ἐπι-
στολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μὰς ὀρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1916 θὰ γίνῃ τὴν 15
'Οκτωβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι
ἐπλήρωσαν ἤδη ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτη-
σίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνε-
ται ἡ 15η Ὀκτωβρίου 1916. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ
τῆς ἀνωτέρω Τρίτης.